

זוהר חלק ג' פרשת בחוקותי דף קיד ע"א

השכינה תהיה ביניכם

"וַנִּתְּתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וגו'". "וַנִּתְּתִי מִשְׁכְּנִי", זו השכינה, "מִשְׁכְּנִי", משכון שלי, שהיא נתמשכנה בעונות ישראל.

השכינה היא משכון אצלנו

"וַנִּתְּתִי מִשְׁכְּנִי", משכוני ודאי, משל לאדם שהיה אוהב לאיש אחר, אמר לו, ודאי בשביל אהבה הגדולה שיש לי אליך, רצוני לדור עמך, אמר, במה אדע שתדור אצלי, לקח כל חמדת ביתו והביאה אליו, אמר, הרי משכון אצלך, שלא אפרד מעמך לעולם.

כך הקדוש ברוך הוא בקש לדור בין ישראל, מה עשה, נטל חמדה שלו, והורידה לישראל, אמר להם, ישראל הרי משכון שלי אצלכם, בשביל שלא אפרד מכם לעולם, ואף על פי שהקדוש ברוך הוא התרחק מאתנו, המשכון הניח בידינו, ואנחנו נוטרים חמדתו ההיא^[1], מי שיקש משכוננו, יבוא לדור אצלנו, לפיכך כתוב: **"וַנִּתְּתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם"**, משכון אתן לכם, בשביל שאדור עמכם, ואף על פי שישראל עתה בגלות, משכוננו של הקדוש ברוך הוא הוא אצלם, ולא יעזבוהו לעולם.

כיון שמטתי בביתכם לא אתרחק מכם

"וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם", משל לאיש האוהב לחברו, ורוצה לדור עמו, מה עשה, לקח מטתו והביאה לביתו, אמר הרי מטתי בביתך, בשביל שלא אתרחק מעמך ממטתך ומכליך.

כך הקדוש ברוך הוא אמר, **"וַנִּתְּתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם"**, הרי מטתי בביתכם, וכיון שמטתי עמכם, תדעו שלא אפרד מכם, ולפיכך כתוב: **"וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם"**.

זיו הזוהר

י. משל הראשון מרמז על התורה שנקראת חמדה גנוזה, ומשל השני מרמז על השכינה

"וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לָכֶם לְאֱלֹהִים", כיון שמשכון שלי אצלכם, בודאי תדעו שאני הולך עמכם, ככתוב: **"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ לְהַצִּילֶךָ וְלִתֵּת אִיבֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ"** (דברים כג, טו).

זוהר חלק ג' פרשת בחוקותי דף קיד:

ה' בא להסתכל במשכוננו בכל מועד

אמר רבי יצחק, כתוב: "דוֹמָה דוֹדֵי לְצַבִּי אוֹ לְעַפְר הָאֵילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר פְּתָלָנוּ וְגוֹ" (שיר השירים ב, ט), זכאים הם ישראל, שזכו שמשכון זה יהיה אצלם מן המלך העליון, שאף על פי שהם בגלות, בא הקדוש ברוך הוא בכל ראש חודש ושבת ומועד, להשגיח עליהם, ולהסתכל במשכון ההוא שיש לו אצלם, שהוא חמדתו.

משל למלך שסרחה נגדו המטרונה, הוציאה מהיכלו, מה עשתה, לקחה עמה בנה חמדתו של המלך שהוא בן אהובו, ולפי שעוד דעת המלך על המטרונה, הניחו בידה, בשעה שעולה רצון המלך על המטרונה ועל בנו, היה עולה על הגגות וירד על המדרגות, והרים כתלים, להסתכל ולהשגיח בין נקבי הכותל עליהם, כיון שרואה אותם, מתחיל לבכות מאחורי חרכי הכותל, ואחר כך הולך לו.

כך ישראל, אף על פי שהם יצאו מהיכלו של המלך, משכון ההוא לא עזבו^[א], ולפי שרצון המלך על ישראל, הניח משכוננו עמהם, בשעה שעולה רצון המלך הקדוש על שכינתו, ועל ישראל, יורד מדרגות, ומרים כתלים, להסתכל ולהשגיח בין חרכי הכותל עליהם, כיון שרואה אותם מתחיל לבכות, זהו שכתוב: **"דוֹמָה דוֹדֵי לְצַבִּי אוֹ לְעַפְר הָאֵילִים"** (שיר השירים ב, ט), מן כותל לגג, ומן גג לכותל.

"הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר פְּתָלָנוּ", בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, **"מְשֻׁגַּח מִן הַחַלְנוֹת מֵצִיץ מִן הַחֲרָכִים"**, להסתכל ולהשגיח עליהם.

זיו הזוהר הקדושה: **יא.** זו השכינה והתורה, ענין הרמת הכתלים היינו מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, הנעשה מן חטאות ישראל, וענין

הבכי, היינו שהקדוש ברוך הוא שולח התעוררות לישראל, שיבכו על אריכות הגלות, כי שערי דמעות לא ננעלו: